

IDEAL

LE MEILLEUR FUSIL DU MONDE
(το καλύτερο όπλο του κόσμου)

Να σοβαρευτούμε λίγο;

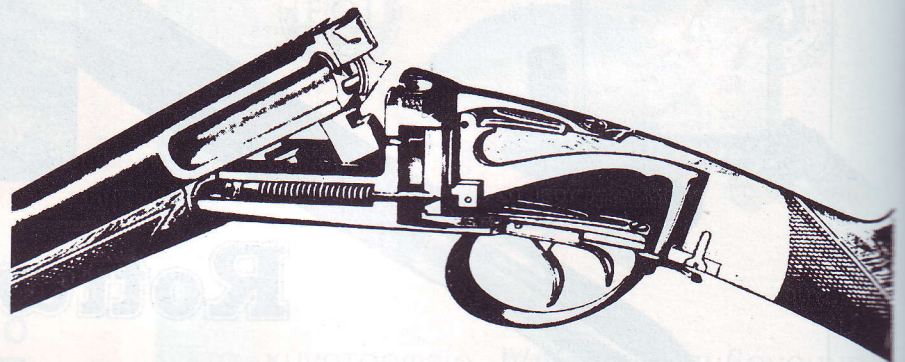
Αιτία για το γράψιμο αυτού του τεχνικού άρθρου, είναι σκηνικό στο οποίο έχω βρεθεί πολλές φορές παρών και κάθε φορά μένω περισσότερο έκπληκτος με την αποτελεσματικότητα ενός μύθου που συνεχίζει και συντηρείται από ορισμένους για ένα συγκεκριμένο όπλο.

Φυσικά δεν είναι το μόνο, αλλά επειδή δεν είναι πλέον σε παραγωγή, μπορεί κανείς να κάνει μια απόλυτα αντικειμενική τεχνική κριτική χωρίς να θίγει ανθρώπους και συμφέροντα.

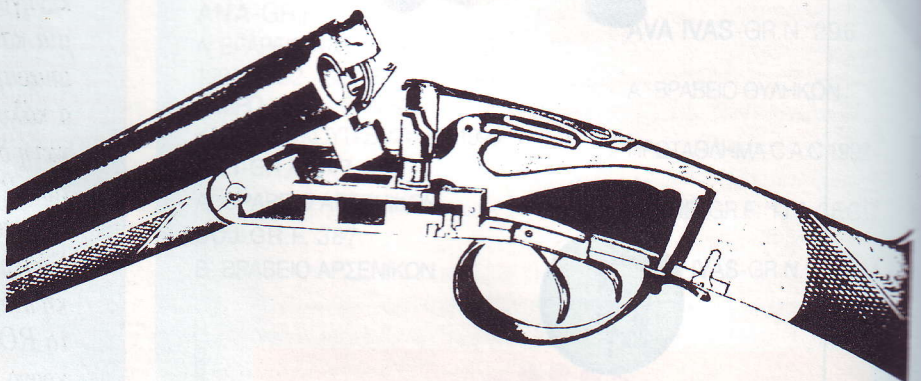
Θα εξετάσουμε λοιπόν το όπλο κυρίως από πλευρά ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ αλλά και κατασκευής.

Το IDEAL ανήκει σε μια εξαιρετικά μικρή κατηγορία όπλων: Αυτών που οπλίζουν το μηχανισμό πυροδότησης με το μοχλό ανοίγματος (lever cockers). Μια σημείωση εδώ, θα είναι χρήσιμο όσο αναγνώστες ενδιαφέρονται για τα τεχνικά θέματα να δουν φωτογραφίες του μηχανισμού KERR σε παλαιότερο τεύχος και να κάνουν μια σύγκριση των δύο μηχανισμών, δεδομένου ότι και το KERR ανήκει στην ίδια κατηγορία όπλων που οπλίζουν με το μοχλό ανοίγματος.

Το IDEAL είναι επομένως ένα πρωτόγονο όπλο. Σχεδιασμένο γύρω στα 1885, θα έπρεπε λογικά να είχε τροποποιηθεί ή να εγκαταλειφθεί,

Σχεδιάγραμμα του μηχανισμού του IDEAL. Δείχνει το σύστημα πυροδότησης. Φαίνεται το σπιράλ ελατήριο που τραβά το έμβολο μέσα σε μια κυλινδρική οπή της βάσης. Η σφύρα είναι ένα κάθετο τμήμα με τη βελόνα στο πάνω μέρος και κάτω διακρίνεται η σχαστηρία στην εγκοπή.

Σχεδιάγραμμα του συστήματος κλειδιών με το σουρτάρι, το τρίτο κλειδί και το μοχλό με το σπηρούνι.

όταν το πασιφανές λογικότερο σύστημα της εκμετάλλευσης του βάρους αφ' ενός, και του τεράστιου μοχλού των καννών αφ' ετέρου, για την όπλιση (τη συμπίεση δηλαδή των κυρίως ελατηρίων) έγινε παγκόσμια πρακτική.

Αυτό βέβαια το γεγονός της εφεύρεσης δεν άγγιξε φαίνεται τους κατασκευαστές του όπλου αλλά ούτε ορισμένους Γάλλους και Έλληνες κυνηγούς (διότι μόνο στις δύο αυτές χώρες είναι γνωστό το όπλο - Ελλάδα Γαλλία συμμαχία κ.λ.π.), που συνέχιζαν και συνεχίζουν να γυμνάζουν το δείκτη της δεξιάς τους, ανοίγοντας και οπλίζοντας κάθε φορά το όπλο. Ακόμα και σε αυτό το σημείο, συγκρίνοντας πάντα το IDEAL με το KERR (Woodward), κοιτάξτε στις φωτογραφίες εκείνου του άρθρου πόσο πιο μεγάλος είναι ο μοχλοβραχίονας του KERR, ο οποίος ΣΠΡΩΧΝΕΤΑΙ με το διάστημα του χεριού ανάμεσα σε δείκτη και αντίχειρα. Μια απόπειρα πιο εύκολη και πιο εργονομική από αυτή του IDEAL.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά, εξετάζοντας τα υπέρ και τα κατά.

Αρχίζουμε από το μηχανισμό. Η βάση (μπάσκουλα) είναι πράγματι στιβαρή και στερεά, σχεδόν στρογγυλού προφίλ (μοιάζοντας κάπως με το Σκωτικό John Dickson), στοιχεία και τα δύο πολύ θετικά για ένα όπλο.

Το κλειδί με τις κάννες επίσης πολύ θετικό, με μεγάλες επιφάνειες επαφής και καλές εφαρμογές, και επίσης με το τρίτο ανυψούμενο κλειδί.

Κάπου εδώ όμως σταματούν τα θετικά. Το σύστημα πυροδότησης και επίκρουσης είναι απαράδεκτο.

α) Τα κυρίως ελατήρια είναι σπιδράλ και όχι V, και λόγω έλλειψης χώρου (για να γίνει η μπάσκουλα στρογγυλή και κομψή όπως λέγαμε) δουλεύουν με οριακές διαστάσεις. Αποτέλεσμα (θα σας διαβεβαιώσουν όλοι οι ευτυχείς κάτοχοι) μετά από κάποια χρόνια... αφλογιστίες!!!

β) Οι σφύρες δεν είναι σφύρες

αλλά δύο έμβολα σχήματος U, αποτελούμενα από τρία διαφορετικά κομμάτια συνδεδεμένα μεταξύ τους. Και πάλι τραγικό σχεδιαστικό λάθος. Οι προσπάθειές μας είναι πάντοτε οι σφύρες να είναι όσο το δυνατό πιο μασσίφ και άκαμπτες, έτσι ώστε το χτύπημα στο καψούλι να είναι θετικό. Τα έμβολα αυτά, του IDEAL τουλάχιστον, πάντοτε μου θύμιζαν το καρπαζόχερο του Καραγκιόζη με τις πολλές αρθρώσεις. Το αποτέλεσμα, και πάλι, χειρότερες αφλογιστίες.

γ) Στο πίσω κάτω μέρος του εμβόλου βρίσκεται η ΕΓΚΟΠΗ μέσα στην οποία «σκαλώνει» η σχαστηρία, την οποία ακόλουθα πιέζει η σκανδάλη. Και εδώ το σύστημα (της ευθείας κίνησης δηλαδή συγκρινόμενο με το περιστροφικό που έχουν όλα τα άλλα όπλα εκτός από το επίσης γαλλικό Darne) δεν έχει την ευαισθησία που απαιτείται. Έτσι η ρύθμιση της σκανδάλης είναι πολύ χονδροειδής και συνήθως το βάρος είναι 8 κιλά έκαστη ή το τράβηγμα της μίας προκαλεί την πυροδότηση της άλλης (εξ αιτίας της ανάκρουσης φυσικά).

δ) Το άνοιγμα που λέγαμε πιο πριν. Όλοι οι σχεδιαστές όπλων έχουν σαν πρώτο τους μέλημα την ομοιομορφία των κινήσεων και των δυνάμεων που θα πρέπει να εξασκεί ο κυνηγός όταν χρησιμοποιεί το όπλο. Στο IDEAL όμως έχουμε, εκτός από τη μεγάλη προσπάθεια στο άνοιγμα, ΤΡΕΙΣ διαφορετικές αισθήσεις στο χέρι:

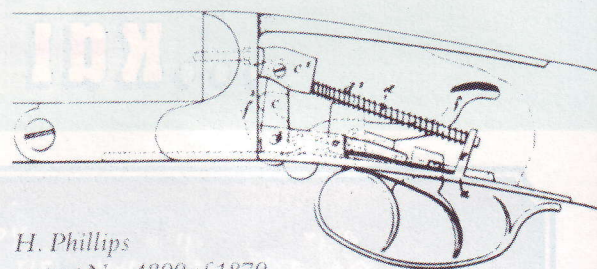
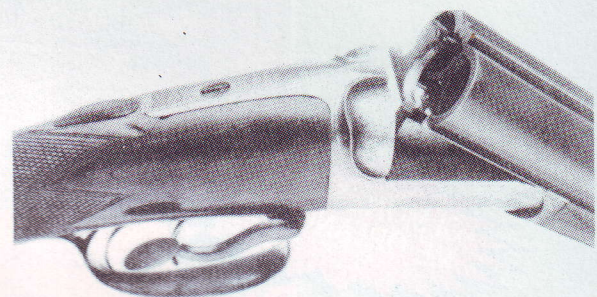
- 1- Όταν έχουν ρίξει και οι δύο κάννες
- 2- Όταν έχει ρίξει η μία
- 3- Όταν δεν έχει ρίξει καμία

Αυτό, διότι πιέζουμε κάθε φορά ένα, δύο ή τρία ελατήρια ανάλογα.

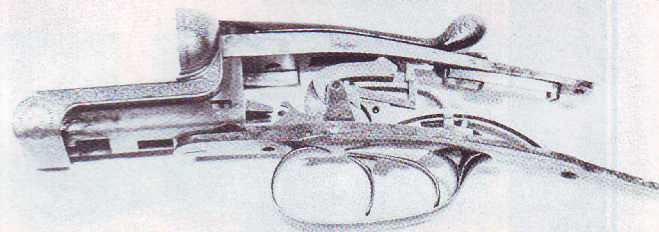
ε) Η ασφάλεια του όπλου. Αυτή είναι πια για γέλια. Ένα πάμμικρο έλασμα (που συνήθως σπάει) με δύο στρογγυλές προεξοχές στη βάση

των σκανδαλών ΜΕΣΑ από τον υποφυλακτήρα!!

Για να βάλεις ασφάλεια λοιπόν (η οποία φυσικά μόνο τις σκανδάλες ασφαλίσει και τίποτε άλλο), πρέπει να γυρίσεις το όπλο ανάποδα, να ψάξεις να τη βρεις και να τη βάλεις. Και το ίδιο για να τη βγάλεις. Αυτές οι ενέργειες βέβαια με

H. Phillips
patent No. 4809 of 1879

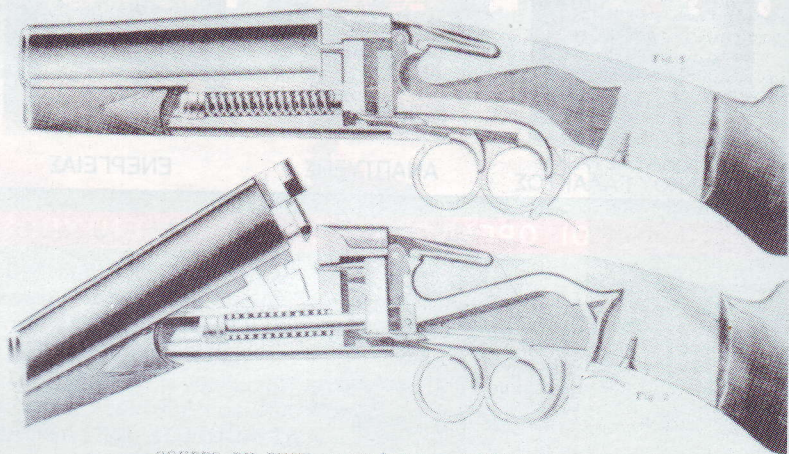

Με στρογγυλή βάση και όπλιση με τον μοχλό ανοίγματος, ήταν και τα παραπάνω όπλα που όπως θα διακρίνετε είναι όμοιας αισθητικής αντίληψης. Το Stephen Grant σε ευρεισεχνία Phillips, το σκωτσέζικο MacNaughton.

IDEAL

MANUFACTURE FRANÇAISE D'ARMES ET CYCLES DE SAINT-ETIENNE (Loire)
1000 rue Lavoisier, 42 - ST-ETIENNE A. FRANCE

COUPES DU FUSIL "IDEAL" OUVERT ET FERME

γάντια στο πολύ κρύο είναι τελείως αδύνατες.

ζ) Ο τρόπος του δεσίματος με το κοντάκι ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΣ.

Η πάνω «γλώσσα» (top strap) είναι πάρα πολύ κοντή. Σφίγγει δε με τη σκανδαλοθήκη που είναι στο κάτω μέρος του κοντακιού, με δύο λεπτές βίδες, τη μια δίπλα από την άλλη.

Αν ρωτήσετε πρωτοετή φοιτητή της μηχανολογίας για μια τέτοια σύνδεση, θα σας πει ότι η ΜΙΑ μόνο βίδα «εργάζεται», η δε άλλη δεν κάνει απολύτως τίποτε γιατί είναι αδύνατο να είναι σφιγμένες και οι δύο το ίδιο. Θα χρειαζόταν δυναμόμετρο ακριβείας και αυτό βέβαια αν το ενδιαμέσο υλικό δεν ήταν ξύλο αλλά κάτι συμπαγές και ομοιογενές.

Αυτό το βλέπουμε κάθε φορά που πάμε να λύσουμε ένα τέτοιο όπλο, ότι μια βίδα είναι χαλαρή. Αλλά το πιο ωραίο είναι ότι αυτό το έχει δει και ο κατασκευαστής και για αυτό έχει βάλει μια μικρή ασφαλιόβιδα ανάμεσα στις δύο, έτσι ώστε η μια βίδα να μη μας μείνει στο χέρι.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ένα κοντάκι που εύκολα κουνάει.

η) Κοντάκι κατασκευασμένο από διαλεγμένη ρίζα σανιδιάς.

«Έτσι είναι τα γαλλικά όπλα, οι Γάλλοι πάντα τέτοια ξύλα βάζουν...», επιμένει ο κύριος που βρήκατε από την αγγελία που συνήθως αρχίζει

Σχεδιαγράμματα του πρώτου IDEAL με τις δύο χωριστές σκανδάλες. Αυτό το μοντέλο είχε κατασκευαστεί μόνο για μαύρη πυρίτιδα. Προσέξτε όμως τους κώνους της θαλάμης, όπως τους είχε σχεδιάσει ο μηχανικός της Manufacture.

«Μερακλής κυνηγός και συλλέκτης...».

Και να φανταστείτε ότι η καλύτερη καρυδιά του κόσμου βγαίνει στη Γαλλία. Όλα τα λονδρέζικα όπλα έχουν γαλλική καρυδιά, εκτός φυσικά από το Meilleur Fusil du Monde (τρομάρα του) που ψωνίζει κοντάκια από τα περισσεύματα του συνδικάτου των караβομαραγκών.

Να αναφέρουμε και ένα δυο άλλα πραγματάκια.

Όλοι οι κατασκευαστές του κόσμου έχουν έναν κοινό πονοκέφαλο- πώς θα βγάλουν βάρος από τα άκρα του όπλου (κοντάκι και κάννες) και θα το φέρουν στο κέντρο. Αυτό κάνει το όπλο να έχει μικρότερη ροπή αδρανείας ως προς τον εγκάρσιο άξονά του, δηλαδή με άλλα λόγια να ζυγίζει καλύτερα και να είναι πιο ζωντανό ανάμεσα στα δυο μας χέρια.

Όχι όμως οι Γάλλοι. Αυτοί πήραν ένα ρολό από παράθυρο μεταλλικό και το έβαλαν εκεί ακριβώς στην άκρη του κοντακιού για να τυλίγεται και να ξετυλίγεται ένας αορτήρας.

Μετά είναι και το σχήμα της πίσω μεριάς του υποφυλακτήρα που στε-

γάζει και το μοχλό ανοίγματος. Το σχήμα του είναι ό,τι πρέπει για να μελανιάζει το μεσαίο δάκτυλο με το κλώτσημα του όπλου.

«Καλά, αυτομάτους εξολκείς δεν έχει;». Ρωτάτε δειλά το μερακλή τσαμπάση της αγγελίας.

«Οι Γάλλοι δε συνηθίζουν να βάζουν αυτομάτους εξολκείς». Έρχεται πάλι καταπέλτης η απάντηση. «Τι να τους κάνεις τους αυτομάτους εξολκείς, για να χαλάνε;».

Η αλήθεια είναι ότι μερικά -πολύ λίγα- έχουν κάποιους αυτομάτους εξολκείς απίθανους, και αυτούς σε σχεδιασμό κάτω από τις κάννες.

Ας δούμε όμως και τις κάννες.

Οι κάννες είναι αρκετά καλές. Το ατσάλι τους είναι το Acier Hercule που είναι εξαιρετικό. Το άλλο, ίσως το καλύτερο κομμάτι του όπλου που λίγοι το ξέρουν, είναι οι ρίγες των καννών.

Οι ρίγες του IDEAL είναι σε τομή I, δηλαδή πάνω και κάτω ρίγα είναι συνδεδεμένες με μια λεπτή κάθετη νεύρωση. Έτσι στο κόλλημα των καννών με μόνο πλάγια πίεση, οι κάννες αυτόματα έρχονται τελείως παράλληλα και στην ευθεία η μια με την άλλη.

Θα τελείωνα εδώ με τις κάννες οι οποίες όπως είπα είναι καλές, αν δεν ήταν αυτές οι περίφημες θαλάμεις.

-«Μα κλωτσάει σαν γάδαρος», διαμαρτύρεστε με το δίκιο σας.

-«Έτσι είναι τα IDEAL, δεν το ξέρεις; Διαλέγουν τα φυσίγγια». Έρχεται και πάλι η απάντηση του Συλλέκτη.

Οι θαλάμεις του IDEAL αντί να έχουν κώνους προσαρμογής στο τέλος τους, έχουν απλά σκαλοπάτια. Πατί; Πατί έτσι τους αρέσει. Όλος ο κόσμος κώνους, οι Γάλλοι σκαλοπάτια. Έτσι αν ένας κάλυκας είναι κατά μερικά δέκατα του χιλιοστού μακρύτερος, καθαλάει το σκαλοπάτι και μέσα από εκεί προσπαθεί εναγωνίως να βγει η τάπα με τα σκάγια, όταν τα καταφέρει τελικά, οι πιέσεις έχουν ανέβει στα 1.000 bar και ο ώμος σας έχει κινδυνεύσει πολύ περισσότερο από την τσίχλα που σημαδεύατε με κλεισμένα και τα δύο μάτια, αναμένοντας το φιλικότερο λάκτισμα του όπλου σας.

-«Ναι, αλλά λίγο πολλά δεν είναι ένα εκατομμύριο;» τολμάτε να ψελίσετε στον κύριο. Για ένα όπλο που κάνει αφλογιστίες, πέφτουν και δύο μαζί, δεν έχει αυτομάτους εξολκείς, ξύλα σανίδια, το κοντάκι κουνιέται, με σπασμένη ασφάλεια, που κλωτσάει σαν γάδαρος και βέβαια ούτε εφορία ούτε ΦΠΑ σαν συλλέκτης...

-«Καλά, το σκάλισμα δεν το βλέπεις, και το βασικότερο δεν το βλέπεις, κοίτα εδώ έχει πέντε στεφάνια! Δάφνες! Το πήρα από τη χήρα του υπουργού του τάδε...». Καλά τώρα σας ρούμπωσε.

Αυτό το άφησα για το τέλος. Είναι ίσως το βασικότερο πλεονέκτημα του όπλου, τα στεφάνια και οι δάφνες. Πολλές δάφνες. Και αυτό έχει προβλέψει ο δαιμόνιος κατασκευαστής, στην περίπτωση που την πατήσετε και δώσετε όλα αυτά τα λεφτά -άγνωστο γιατί- και το πάρετε το όπλο, μπορείτε να κάνετε ένα καλό στιφάδο.

IDEAL ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

**ΟΧΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,
ΑΛΛΑ ΚΑΠΟΥ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ!**

Η ιστορία θυμίζει Σιτροέν και Άλφα Ρομέο.

Και αυτά αντικείμενα που δημιουργούν σχέσεις απόλυτης αγάπης ή απόλυτου μίσους με τους χρήστες. Να το δούμε λίγο το θέμα διότι έχει ενδιαφέρον.

Αρχίζω με μια κριτική που δεν αναφέρει ο φίλος μου ο Ντίνος. Το μεγάλο τρίτο κλειδί των κανών του IDEAL. Πάντα μου την έσπαγε αυτό το τρίτο κλειδί, τόσο από την αισθητική όσο και από την πρακτική άποψη. Η βάση του όπλου και το υπόλοιπο σύστημα κλειδιών είναι αρκετά δυνατά και δε χρειάζονται αυτό το έκτρωμα. Άλλωστε το Robust IDEAL, το πιο φτηνό μοντέλο IDEAL, δεν είχε το τρίτο κλειδί απ' ότι θυμάμαι.

Από την αισθητική άποψη το τρίτο αυτό κλειδί επιβάλλει μια καμπούρα στις κάννες, εκεί που συναντούν τη βάση, και ασχημίζει ένα σύνολο που διαφορετικά θα ήταν ένα από τα ομορφότερα όπλα της γης, αν όχι το ομορφότερο.

Και αγγίζοντας τον τομέα της αισθητικής ξεκαθαρίζω τα πράγματα. Το πλαγιόκαννο με τη στρογγυλεμένη βάση, το χαμηλό προφίλ, το ίσιο κόψιμο πίσω, και ΧΩΡΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ ΦΩΤΙΕΣ, είναι για μένα, και προφανώς για πολλούς άλλους οπλόφιλους, το ομορ-

φότερο σχήμα. Με κριτήριο την αρχή ότι το σχήμα ακολουθεί τη λειτουργία, η επιλογή μας έχει και μια λογική βάση. Όχι ότι την έχουμε ανάγκη τη λογική σε θέματα αισθητικής αλλά, να, έτσι για να το φιλοσοφούμε λίγο το θέμα. Δίνοντας, λοιπόν, μέγιστη προτεραιότητα στην αισθητική, εμείς οι λάτρεις της καμπύλης στα όπλα (και αλλού βέβαια) είμαστε έτοιμοι να υποστούμε όλα τα κακώς κείμενα -αδιάφορη σκανδάλη, κακή σύνδεση κοντακιού, και τις ιδιοτροπίες της γαλλικής σχολής γενικά. Απλά και μόνο για να θαυμάσουμε ένα όμορφο κατασκεύασμα.

Και μια μικρή παρατήρηση εδώ. Η Manufrance παρέδωσε το πρώτο IDEAL σε πελάτη το 1881. Ο Dickson κατοχύρωσε ευρεσιτεχνία για

IDEAL ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

το όπλο του το 1883 σε συνεργασία με τον Murray. Άρα το Dickson μοιάζει στο IDEAL και όχι το αντίστροφο.

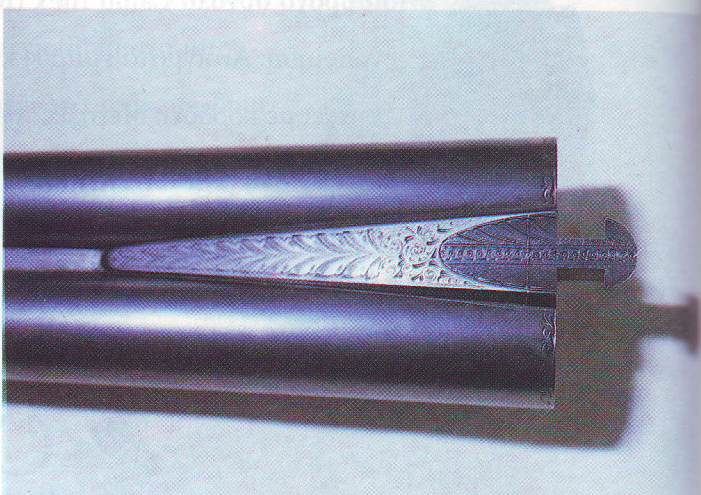
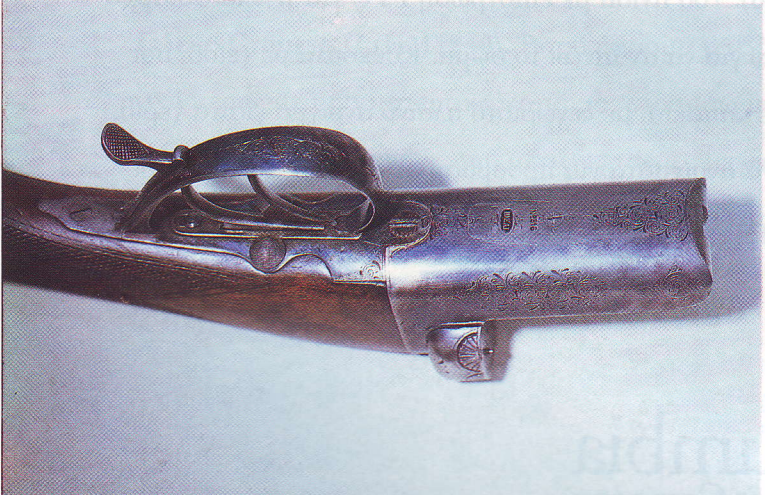
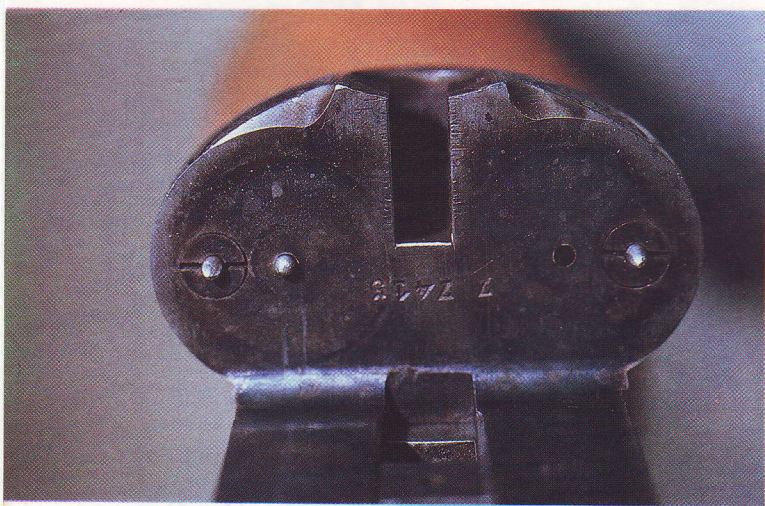
Αλλά είναι τεχνικά τόσο μειονεκτικό το IDEAL; Πιστεύω ότι έχει τα χούγια του, όπως κάθε προϊόν της γαλλικής τεχνολογίας. Και η Σιτροέν η DS (Ντεές προφέρεται στα γαλλικά, που σημαίνει και Θεά) έχει φάει εκατομμύρια κατάρτες από μηχανικούς και οδηγούς που επιμένουν να την αντι-

μετωπίζουν με μη γαλλικά κριτήρια. Στην πατρίδα της, με γαλλική συντήρηση και γαλλική βενζίνη, είναι από τα καλύτερα αυτοκίνητα του κόσμου, και ένα από τα ασφαλέστερα, με μια τεχνολογική πρωτοπορία που ακόμη πολλά αυτοκίνητα δεν έχουν φτάσει. Σας θυμίζω ότι η Σιτροέν είχε εμπρόσθια κίνηση από τη δεκαετία του 1930, όταν όλα τα αυτοκίνητα του κόσμου είχαν πίσω κίνηση.

Σίγουρα το IDEAL έχει ιδιοτροπίες. Αλλά πολλές από αυτές δε θα υπήρχαν αν το όπλο περνούσε από μια υποτυπώδη ετήσια συντήρηση και ανάμεσα σε αυτές είναι το κούνημα του κοντακιού, οι σκανδάλες, οι αφλογιστίες.

Το κλώτσημα με ακατάλληλα για το όπλο φυσίγγια δεν είναι ανυπερβλητο πρόβλημα. Φτιάχνεται με τη διαμόρφωση των θαλαμών (μερικά IDEAL που έχω εξετάσει έχουν θαλάμες κωνικές από τη μάνα τους και μάλιστα μερικά έχουν πολύ μακριούς κώνους, όπως έχει και το όπλο στο σχεδιάγραμμα). Αναπόφευκτη απορία εδώ, είναι πόσο καιρό θα άντεχε ένα όπλο των «μεγάλων Άγγλων κατασκευαστών» μια τέτοια σκληρή δοκιμασία-πίεση 1000 μπαρ με κάθε βολή, και χωρίς καμιά συντήρηση για πενήντα ή περισσότερα χρόνια, μερικά από αυτά θαμμένο για να ξεφίγει τους Γερμανούς στην κατοχή. ίπισυ αντεχει ενυ

Απόψεις ενός IDEAL με κάννες ντεμί μπλοκ, αγγλέ κοντάκι και αυτόματο αορτήρα. Το συγκεκριμένο όπλο έχει και ραβδώσεις διασποράς στη δεξιά κάννη και είναι φτιαγμένο ειδικά για μπεκάτσα. Έχει δε και προεξοχές στη βάση, τα αυτιά που οι Άγγλοι αποκαλούν *sideclips*, δείκτες που πληροφορούν ότι υπάρχει φυσίγγι στη θαλάμη και πυκνό σκυλιόμα.

Webley and Scott σε ΚΑΝΟΝΙΚΗ χρήση πριν κουνήσει σαν την ουρά κροταλιά;

Το γεγονός είναι ότι άσχετα από το σχέδιο, το IDEAL προσφέρει μια ποιότητα κατασκευής που στέκει ανάμεσα στα καλύτερα όπλα του κόσμου, ειδικά στις κάννες και ειδικά στις κάννες ντεμί μπλοκ, που έχουν πολλά να διδάξουν μερικούς Άγγλους μαστόρους. Οι κάννες ντεμί μπλοκ του IDEAL είναι συνδεδεμένες με χελιδονοουρά, εγκάρσια πετσίνια, και είναι κολλημένες με ασημοκόλληση και όχι μπρουντζοκόλληση που βάζει το ατσάλι σε κίνδυνο θερμικής φθοράς. Και βέβαια δεν έχουν το κρυφό κενό ανάμεσα στις ρίγες για να μαζεύει σκουριά. Η υπόθεση της συγκόλλησης με δύο ρίγες είναι για μένα ένα από τα μεγάλα αινίγματα της αγγλικής σχολής οπλοκατασκευής. Όταν δε, θέτω το θέμα σε Άγγλους οπλοουργούς, μου έρχεται η απάντηση «είναι παραδοσιακό», που σημαίνει «δεν ξέρω και δεν με ενδιαφέρει να το βελτιώσω».

Το ζύγισμα του IDEAL είναι από τα μυστήρια του κατασκευαστού. Έχω πιάσει κατώτερα μοντέλα με άψογο ζύγισμα, και έχω πιάσει ανώτερα μοντέλα που κατασκευάστηκαν κατόπιν ειδικής παραγγελίας, που έχουν ζύγισμα γκαζοτενεκέ. Αυτό άσχετα αν υπάρχει ο αυτόματος αορτήρας ή όχι.

Όσο για το εργονομικό θέμα του ανοίγματος, εδώ επισέρχεται ο παράγοντας κολάι. Αν ξέρει ο χρήστης πώς να το πιάσει και πώς να το ανοίξει το όπλο, το σπιρούνι μετατρέπεται σε μεγάλο εργονομικό βοήθημα. Αν δεν ξέρει, ή αν επιμένει να αντιμετωπίζει αυτό το όπλο σαν ένα κοινό δίκαννο, θα ταλαιπωρηθεί, όπως άλλωστε θα ταλαιπωρηθεί από ένα δίκαννο με αυτόματο άνοιγμα. Το μυστικό είναι να αφήσει ο χρήστης το βάρος του όπλου να καθίσει στο σπιρούνι και να βοηθήσει την όπλιση των ελατηρίων. Αν επιμένει να πιέζει το σπιρούνι κοντράροντας τον αντίχει-

ρα στο πάνω μέρος της λαβής, τότε όλη η δουλειά της όπλισης γίνεται με το ένα χέρι και είναι οδυνηρή.

Ο Γκρήνερ στο βιβλίο του «Το όπλο και η εξέλιξή του», αναφέρει το σύστημα ανοίγματος με το σπιρούνι που τραβιέται προς το όπλο, και λέει ότι ο τότε διευθυντής του περιοδικού ΦΙΛΝΤ (Ύπαιθρος) προτιμούσε αυτό το είδος ανοίγματος. Να κάνω και εδώ μια μικρή παρατήρηση- ο Γκρήνερ

Απόψεις ενός IDEAL με τις πλάγιες ασπίδες ενίσχυσης του κοντακιού, εκεί που ενώνεται με τη βάση. Και αυτό έχει αγγλέ κοντάκι που όμως φτιάχτηκε στην Ελλάδα και το συγκεκριμένο όπλο έχει αξεπέραστο ζύγισμα.

παραδειγματικά παραλείπει να αναφέρει ΟΛΑ τα γαλλικά όπλα και ΟΛΑ τα σκωτσέζικα, και όπως είπε και ο Ντίνος και βλέπετε στις φωτογραφίες, εξωτερικά υπάρχει μεγάλη ομοιότητα ανάμεσα σε

IDEAL ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

αυτά τα όπλα. Φαίνεται πως η αντίπαθεια προς το στρογγυλεμένο σχήμα είναι αγγλικό φαινόμενο. Άλλωστε ο Γκρήνερ, σαν προωθητής του Anson και των δικών του παραλλαγών, δεν ήθελε να αναφερθεί στα προτερήματα άλλων σύγχρονων όπλων χωρίς ολόκληρες φωτιές.

Αλλά το συμβατικό δίκαννο με το μοχλό που πιέζεται προς το πλάι, καθιερωμένο πια στη συνείδησή μας ως το στάνταρντ, είναι το πιο εργονομικό; Φανταστείτε για λίγο, πόσο πιο βολικό θα ήταν ένα όπλο αν άνοιγε με πίεση του μοχλού προς

τα αριστερά, αντί για τα δεξιά που είναι τώρα. Η κίνηση του χεριού όταν ανοίγει το μοχλό του συμβατικού όπλου είναι εντελώς αφύσικη αφού για να λειτουργήσει το μοχλό, το χέρι αφήνει τη λαβή και έρχεται στο πλάι του όπλου. Δεν είναι δυνατό το δάχτυλο να αγκαλιάζουν τη λαβή και ταυτόχρονα να ανοίγουν το όπλο. Μια κατάσταση που ουσιαστικά εξουδετερώνει τα εργονομικά πλεονεκτήματα του αυτόματου ανοίγματος. Και πάνω απ' όλα, φανταστείτε ένα συνδυασμό αυτόματου ανοίγματος με το σπιρούνι τύπου IDEAL. Θα ήταν το ιδανικό εργονομικό σχήμα.

Σαν σύλληψη, το IDEAL είναι μάλλον ένα γερό θεμέλιο για τον πλήρη εκσυγχρονισμό του πλαγιόκαννου, παρά ένα απηρχαιωμένο

σχήμα. Η χρήση ελατηρίων σπιράλ που στεγάζονται μέσα στη βάση, η αποφυγή τετράγωνων εγκοπών στη βάση, η συγκέντρωση του βάρους του μηχανισμού στο κέντρο, αυτά είναι ενδεικτικά πραγματικής εξέλιξης. Σε αντίθεση, το αγγλικό μοτίβο είναι η μεταφορά του κόκορα στο εσωτερικό της φωτιάς και από αυτή τη μεταφορά απορρέουν οι διάφορες άλλες προσαρμογές- οπλιστήρες σε τετράγωνες εγκοπές, ελατήρια V παντού, σχήμα κουτιού στο εξωτερικό του όπλου.

Από αυτή την άποψη είναι εμφανές ότι το IDEAL αποτελεί ένα πολύτιμο σημείο, μιαν αφετηρία, για τη δημιουργία μιας νέας σύνθεσης, που θα μας δώσει ένα ακόμη καλύτερο και φθηνότερο πλαγιόκαννο. Παράδειγμα το Beretta 626 με τις στρογγυλές οπές στη βάση για τα ελατήρια σπιράλ, την ημιστρόγγυλη βάση και τα επίσης σπιράλ ελατήρια των εξολκέν του. Το σουηδικό Flodman και το ιταλικό IAB (σύγχρονα σουπερποζέ και τα δύο) υιοθετούν την όπλιση με το μοχλό ανοίγματος και επίκρουση με έμβολα αντί περιστρεφόμενους κόκορες.

Το μεγάλο πρόβλημα σήμερα δεν είναι το IDEAL. Η απλή μέθοδος των τριών το κάνει απόλυτα ορατό. Το 1979, τελευταία χρονιά κατασκευής του, το IDEAL προσφερόταν σε τιμή 380.000. Την ίδια χρονιά το Purdey πουλιόταν προς 3.420.000. Όταν σήμερα ένα μεταχειρισμένο Purdey πουλιέται προς τρία εκατομμύρια, πόσο πρέπει να πουληθεί ένα IDEAL; Στο ένα/ ένατο, ήτοι τριακόσα τόσα χιλιάρικά. Αλλά έχουν πέσει μέσα οι «συλλέκτες» και πάνε να βγάλουν από τη μύγα ξύγκι. Εκεί είναι το μεγάλο πρόβλημα.

Και μια είδηση για να χαρείτε, όσοι το λατρεύετε, και να λυπηθείτε όσοι το μισείτε- έχουμε πληροφορίες ότι το IDEAL ξαναγεννιέται και θα προσφέρεται προς πώληση σύντομα!

Το IDEAL του εξωφύλλου μας.

Ένα μοναδικό κατασκεύασμα με αντίστροφες προεξοχές στις κάννες, που δένουν στα πλάγια της βάσης, εφαρμογές που και στη φωτογραφία ακόμα δείχνουν την ποιότητά τους. Το σκάλισμα και η αισθητική μιλούν από μόνα τους.